

Farní zpravodaj

Mimořádné vydání - srpen 2014

Římskokatolická farnost Olší

*„Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje,
a kde jsem já, tam bude i můj služebník.“*

Jan 12, 26

Úvodní slovo

Moji drazí (nyní již musím říci) bývalí farníci.

Jenom těžce se člověku píše úvodní slovo, když si uvědomuje, že toto slovo je také pomyslnou tečkou za několikaletou prací, za několikaletým působením ve farnostech Dolní Loučky, Olší u Tišnova a Žďárec.

Z rozhodnutí otce biskupa jsem byl k 1. 8. 2014 ustanoven farářem v nové farnosti – Moravské Nové Vsi. Mám-li říct pravdu, do nové farnosti se těším, i když nemůžu neříct i to, že za opouštěnými farnostmi – za mnohými z vás – mi bude smutno. Tak podobně jsem v rozpacích, již před více než půl rokem, přijal návrh otce biskupa. Nebyl jsem tím, kdo o to žádal, ale v poslušnosti, kterou jsem při svém kněžském svěcení slíbil otci biskupu Vojtěchovi a jeho nástupcům jsem jeho návrh přijal, i když mé předchozí farářské ustanovení v Dolních Loučkách bylo na pět let, tj. do 1. 9. 2015.

I tímto způsobem hodlám přispět k tomu, aby mohly být urovnány vztahy mezi Farností Dolní Loučky a Obcí Dolní Loučky, které byly hlavním důvodem rozhodnutí otce biskupa. Osobně si myslím, že toto rozhodnutí bylo správné a potřebné, třeba i k tomu, abych jako kněz mohl vykonávat důstojně své poslání, bez nutnosti neustále se bránit nějakým obviněním a udáním, kterých jsem si v Dolních Loučkách „užil“ až přespříliš. Všechny tyto chvíle jsem vkládal a budu i neustále vkládat do modliteb. Tato trpká zkušenost mi také ukázala, jak je těžké se modlit za ty, kdo vám ubližují, jak to dokázal Kristus. Všem těmto lidem říkám nyní: ODPOUŠTÍM VÁM A MODLÍM SE ZA VÁS!

Nedá mi neříct i to, že na rozdíl od několika lidí, kteří zastupují Obec Dolní Loučky, **jsem já nepodal ani jedno jediné oznámení na obec ani na jednotlivce**, i když těch „přešlapů“ kterých se dopouštěli oni, bylo mnoho. A to až do dnešního dne. O to smutnější je, když si člověk přečte třeba zápis ze zasedání ZO, ve kterém je uveden opak.

Naproti tomu můžu říct, že si velmi vážím vztahů a spolupráce s ostatními obcemi, které patřily do mnou spravovaných farností. A nebylo jich málo:

Nemůžu nevzpomenout na spolupráci s panem starostou v Olší, který se vždy, společně s ostatními zastupiteli, snažil pomoci. Děkuji jim za jejich starostlivost a péči o okolí farního kostela, které je vždy vzorně upraveno, jako i přípravu hodů a poutí, pomoc při přípravě restitucí...

I v obci Drahonín jsme se vždy dobře cítili, zvláště o hodech (Ježíše Krista Krále), ale také, když nám několikrát zapůjčili obecní sál u příležitosti slavnosti prvního svatého přijímání. Také nemůžu nevzpomenout na jejich starostlivost o drahonínskou kapličku, kterou jsem měl moc rád.

Z farnosti Olší ještě musím připomenout obec Bor i Moravecké Pavlovice, ve kterých je vidět upřímná péče o kapličky, která je svědectvím o duchovních hodnotách naší generace. Rád jsem přijímal milé pozvání jejich obyvatel, když jsme společně slavili jejich poutě.

Velikou radost mi udělali zástupci a obyvatelé obce Litava, kde byla v roce 2013 kompletně zrekonstruovaná kaplička sv. Anny, včetně úpravy jejího okolí. Na společnou poutě, kterou jsme v roce 2013 po dlouhé odmlce prožili, snad nikdy nezapomenu. Radost těchto lidí z dobrého díla a jejich srdečnost, ... se mi trvale vryly do srdce.

Ve farnosti Žďárec musím vyzvednout velmi vstřícný postoj pana starosty i zastupitelů. Několikrát nám pomohli při vybavování dotací, různých povolení, nikdy nevznikl žádný problém, a tak věřím, že se nám společně podařilo postavit dobré dílo. Sám pan starosta byl a bude pro mne vždy člověkem, kterému věřím a kterého si vážím. A můžu jenom doufat, že se ve své kněžské činnosti i v budoucnu setkám s podobnými lidmi.

Podobně to můžu říct i o obci Vratislávka. Pokaždé, když jsme sami nestačili na určité dílo, měla i tato obec a její zastupitelé, jakož i obec Rojetín otevřené srdce. Zvláště si cením jejich pomoci při velmi nákladné rekonstrukci varhan ve farním kostele.

Samostatnou kapitolou je obec Lubné, která ač vzdálená od farního kostela ve Žďárce několik kilometrů, se nikdy nezapomněla zapojit svým příspěvkem do společného díla. A byla to právě tato obec, která mi jako první dala o tom vědět.

Nemalé poděkování patří i panu starostovi a zastupitelům obce Tišnovská Nová Ves. Nejenom za pravidelné milé přijetí kněze o poutích k Panně Marii, ale také za příkladnou péči o kapličku a její okolí. A to nejenom v rámci standardní udržovací péče. V minulém roce se povedlo kompletně zrekonstruovat stavební části a tento rok se pokračuje v interiéru. Těšil jsem se, že budu moci slavnostně požehnat tomuto dílu po dokončení, ale vyšší moc rozhodla jinak. Tak se budu se s Vámi těšit alespoň na dálku.

Ve farnosti Dolní Loučky jsem v několika jejich obcích také našel milý a vstřícný přístup. Mou velikou úctu si zasluhuje, a tím začnu, paní starostka obce Skryje. Její radost, se kterou se při dokončení určité části díla přišla podělit i na faru, byla úžasná. Vidět člověka, který obětoval tolik svého času k tomu, aby zachoval „dědictví otců“, aby potěšil ostatní, mi způsobovalo velikou radost. Právem jí patří naše vděčnost za péči o kapličku svatých Cyrila a Metoděje, za to, že v roce 2013 a 2014 byla kompletně obnovena. A to nesmíme zapomenout na pravidelné poutě, kterých se účastnily stovky věřících z blízkého i dalekého okolí. Láska, s kterou přistupovala k přípravám těchto poutí, jí byla určitě vynahrazena radostí, kterou tak mohla každým rokem prožívat z dobrého díla. A to ze svého skromného rozpočtu tato obec nezapomněla přispět na opravy farního kostela v Dolních Loučkách.

V obci Horní Loučky jsem také našel lidi, kteří pomohli. Již na začátku, když jsem do farnosti nastoupil a nikoho jsem neznal, stal se pan starosta v Horních Loučkách pro mě člověkem, o kterém jsem věděl, že s ním mohu počítat. Právě on má velikou zásluhu na projektové dokumentaci rekonstrukce fary, se kterou bych si sám nepochybně neporadil. A to nesmíme zapomenout na vstřícný přístup jeho i zastupitelů obce ke všem stavebním akcím, které za sedm let probíhaly na faře a na kostele v Dolních Loučkách. I v této obci jsem měl velikou radost z kapličky Panny Marie, z pravidelných mší i poutních slavností. I zde se obec příkladně stará o kapličku samotnou i její okolí.

Obce, které nám nikdy „nedaly košem“, když jsme je prosili o pomoc, jsou Kaly + Zahrada. Právem jim patří poděkování za jejich příspěvek na rekonstrukci fary v Dolních Loučkách, na opravu věžních hodin a zvonění na farním kostele, ale i za jejich srdečnou péči i starostlivost o obě kapličky. Vždyť právě ty jsou pýchou těchto obcí a svědectvím o účtě k duchovním hodnotám naší generace. I zde jsem rád vedl pravidelné poutní mše svaté a budu si dlouho pamatovat, jak pokaždé při mši svaté na Kalech jsme zažili

průtrž mračen. Já jsem byl ukrytý v kapliče, ale ostatní účastníci mokli. I přesto žádný z nich neodešel a všichni vydrželi až do konce. A to si zasluhuje uznání!

Velikým svědectvím člověka s opravdovým srdcem a úctou k duchovním i kulturním hodnotám byl pan starosta z Újezda. I díky jeho obětavosti, vstřícnosti a lidskému přístupu se nám povedlo dokončit požehnané dílo rekonstrukce újezdského kostela sv. Jiljí. On sám se na mnoha pracích osobně podílel, vykonával dozor, pomáhal přijímat důležitá řešení a rozhodnutí. Pomáhal při komunikaci s úřadem Památkové péče... Neustále jsem v něm viděl člověka, který se odevzdá do služeb společného díla, ať to stojí cokoliv. I s podporou ostatních zastupitelů obec přispěla ze svého nevelkého rozpočtu k rekonstrukci kostela takovou částkou, z jaké by si mohli brát příklad mnozí jiní. A to nikdy nezapomněla přispět na dílo, které se sice v jejím katastru nenachází, ale přesto k němu má určitý vztah: fara i farní kostel v Dolních Loučkách.

I mezi zastupiteli obce Dolní Loučky se našli takoví, kteří si zasluhují naši úctu. Dokázali být spravedlivými a čestnými i tehdy, kdy věděli a cítili, že mnozí půjdou proti nim. Tito lidé si tedy zasluhují nejen naši úctu ale i podporu. Můžu jenom vyslovit přání, aby takových čestných a férových zastupitelů, jakým je např. pan Ing. Jindřich Běluša, bylo v této obci co nejvíce. To však bude záležet na vás všech.

Za sedm let se však nepodařilo zajistit to, aby se obec v Dolních Loučkách postarala o úpravu a pravidelnou péči okolí farního kostela (ve kterém se pravidelně schází přes 150 lidí) tak, jak tomu bylo ve všech ostatních obcích bez výjimky. Proto zde směřuje mé poděkování ne obci, ale několika málo farníkům, kteří museli obec v této věci nahradit, abychom se za náš kostelík a jeho okolí nemuseli stydět. Poděkování patří i těm zastupitelům, kteří hlasovali za poskytnutí dotace na střechu farního kostela, který je významnou kulturní památkou a dominantou obce. Částka, kterou takto obec přispěla na opravu havarijního stavu kostela za posledních 15 let je 309.300,- Kč.

Není možné, abych zde jmenovitě poděkoval Vám všem – farníkům za to, co vše jste s láskou pro farnost udělali. A nebylo toho málo. Zde alespoň stručný výčet jednotlivých akcí za posledních sedm let. Můžu ještě připomenout, že na uvedené akce farnosti nikdy nežádaly žádný příspěvek od

obcí, všechno se snažily, i vedle náročných rekonstrukcí, uskutečnit ve vlastní režii:

• akce pro ministranty:	celkem se účastnilo	83 dětí
• akce pro děti (3 a více denní):		92 účastníků
• jednodenní akce pro děti:		115 účastníků
• dětské farní prázdninové tábory:		112 účastníků
• koncerty v kostele:		570 farníků
• duchovní obnovy:		105 věřících
• farní ples (jenom jeden – r. 2014):		170 hostů
• farní poutě (TV NOE, Brno – papež Benedikt, Medžugorie, La Salette, Lourdes, Slovensko, Slavkovice a pravidelná každoroční pout' do Žarošic):		680 farníků
• farní dny v Dolních Loučkách:		1490 farníků
• farní dny ve Žďárci:		260 farníků

Myslím si, že i když výčet těchto akcí není úplný, je dostačující k tomu, aby o něčem vypověděl. A také si myslím, že je pravdou to, co nedávno na faře řekl jeden z občanů obce Dolní Loučky: *„Pane faráři, i když já sám do kostela nechodím, vidím, kolik jste toho udělal pro kostel, pro lidi i pro naše děti. A děkuji Vám za to!“* Připojím jenom to, že to všechno jsem nedělal já, ale my všichni. Je to společné dílo mnohých z nás pod vedením Ducha Svatého.

Jedno z největších poděkování, které patří člověku, dnes patří i někomu, koho jste všichni dobře znali. Člověku, který mi v uplynulých sedmi letech byl oporou a pomocníkem. Člověku, který několikrát za vás nastavil svá záda k bičování (hlavně v Dolních Loučkách). Člověku, který se nebál, člověku, který nepočítal, když bylo třeba pomoci... Člověku, kterého jste v našich farnostech znali pod označením pastorační asistentka Petra. Bez ní by bylo velmi složité připravit tak dokonale liturgická slavení: Velikonoce, první svaté přijímání,... Byla vždy připravena přijmout každý úkol, který si situace vyžadovala: zástup pana faráře v náboženství, přípravu farních poutí, farních táborů, farních dnů, akcí pro děti, farních zpravodajů, internetových stránek farností, ... Stala se tak potřebným zázemím téměř pro všechny akce, které jsme společně prožívali. Její obětavost a ochota pomoci byla pro mnohé stálým příkladem hodným následování. I z toho mála, co měla, se vždy dokázala rozdělit. Farnost Dolní Loučky sama několikrát štědře obdařila. Jí

vděčí např. za příjezdovou cestu k faře. Pod jejím vedením vznikl pěvecký sbor, který již slavil úspěchy. A ještě mnoho dalšího, co se všechno nedá uvést v krátkém odstavci. Kéž za všechno, co z lásky k Pánu Bohu i z lásky k vám vykonala, za její obětavost, ochotu i nebojácnost, ji Pán i nadále zahrnuje svým požehnáním. A věřím, že její další životní cestu budou i nadále doprovázet vaše modlitby.

Přeji vám všem, abyste nikdy nepřestali důvěřovat Bohu, který vás má rád. Abyste spolu s ním dokázali pokračovat v budování dobrého díla, do kterého se mnozí z vás již pustili. Abyste se nelekli problémů ani ostatních lidí, kteří vás nebudou chápat, kteří nebudou přát vašemu dílu a budou proti němu bojovat. Stůjte pevně na dobrém základu, který přežije i zemětřesení – na Kristu. Pod vedením nového pana faráře, otce Pavla, pomáhejte lodičce církve plout dál a nikdy nedopust'te, aby se zastavila, nebo aby ztroskotala.

V mých modlitbách i nadále zůstáváte vy všichni. Věřím a přijímám, že každý z nás musí plout tou svojí lodičkou, někteří možná i společně, ale cíl nás všech je jeden. Tam se opět setkáme a budeme se těšit ze vzájemné blízkosti, budeme prožívat lásku jeden k druhému a nad námi bude svítit Slunce nehasnoucí.

At' vám na přímluvu Sedmibolestné Panny Marie, svatého Václava, svatého Martina, Jiřího, svatých Petra a Pavla žehná všemohoucí Bůh: Otec i Syn i Duch Svatý!

+ otec Marián

Nad Svatým Písmem...

Třetím a posledním zamyšlením se nad úryvkem z Písma Svatého z mých rukou bude pro tuto chvíli příhodný úryvek z Knihy Kazatel, její třetí kapitoly.

- ¹*Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas:*
²*Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat;*
³*je čas zabíjet i čas léčit, čas bořit i čas budovat;*
⁴*je čas plakat i čas smát se, čas truchlit i čas poskakovat;*
⁵*je čas kameny rozhazovat i čas kameny sbírat, čas objímat i čas objímání zanechat;*
⁶*je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat i čas odhazovat;*
⁷*je čas roztrhávat i čas sešívát, čas mlčet i čas mluvit;*
⁸*je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje.*
⁹*Jaký užitek má ten, kdo pracuje, ze všeho svého pachtění?*
¹⁰*Viděl jsem lopotu, kterou Bůh uložil lidským synům, a tak se lopotí.*
¹¹*On všechno učinil krásně a v pravý čas, lidem dal do srdce i touhu po věčnosti, jenže člověk nevystihne začátek ani konec díla, jež Bůh koná*
¹²*Poznal jsem, že není pro něho nic lepšího, než se radovat a konat v životě dobro.*

²²*Shledal jsem, že není nic lepšího, než když se člověk raduje z toho, co koná, neboť to je jeho podíl. Kdo mu dá nahlédnout, co se stane po něm?*

Knihy Kazatel patří k tzv. poučným knihám Starého Zákona. Všechny tyto knihy se snaží najít odpověď na otázku: „V čem je pravá životní moudrost, jak je možné získat pokoj a štěstí v tomto světě?“ Knihy Kazatel toto téma ještě upřesňuje a hledá odpověď na otázku: „Jaký smysl a jaký cíl má samotná lidská existence?“ A i když se autorovi této knihy nepodaří plně najít na to odpověď, velikým přínosem této knihy je touha, kterou svým hledáním zapálil v těch, kdo Knihu Kazatel čtou.

Třetí kapitola knihy začíná dlouhým výčtem příkladů z lidského života, na kterých je vidět, že všechny události lidského života podléhají zákonům, které stanovil Hospodin. A i když bychom raději nikdy neměli zkušenost s umíráním, přesto se ono nachází v lidském životě, a to hned vedle rození

(verš 2). Raději bychom jenom trhali z plodů země (tak jako tomu bylo v ráji) ale přesto musíme nejdříve sázet. Raději bychom jenom budovali, ale musíme mít k tomu prostor. A proto nejdříve musíme „věci staré“ zbořit (verš 3). Raději bychom se jenom smáli a poskakovali, ale musíme i truchlit a plakat (verš 4). I matka přestože prožívá porodní bolesti, právě tyto přijímá, aby se pak mohla radovat z nového lidského života.

„*Je čas milovat i čas nenávidět*“ (milovat dobro, spravedlnost a nenávidět faleš a pokrytectví, zlo), „*čas boje i čas pokoje*“. Jako by tím svatopisec chtěl říci: i čas pokoje prožívá člověk, který miluje dobro, ale musí bojovat v čase, kdy se vzмáhá nenávist. Odmítne-li ve svém životě nenávist a boj vůči zlobě, nebude prožívat ani lásku k pokoji. Nepřijme-li tedy od Boha to všechno – dobré i zlé, radostné i bolestné – ztratí obojí.

Verš 12 je vyvrcholením této Kazatelovy úvahy: „*...není pro něho (člověka) nic lepšího, než se radovat a konat v životě dobro*“. A tímto dobrem má svatopisec na mysli i to, že člověk nenávidí nepravost a bojuje proti zlu. Tehdy může být i o něm platný verš 22, ve kterém Kazatel dochází ve své úvaze až k tomu, že „*není nic lepšího, než když se člověk raduje z toho, co koná, neboť to je jeho podíl*“. Aby se však mohl radovat, musí nejdříve konat, a nesmí mlčet a stát bokem.

Kdybychom dočetli Knihu Kazatel až do konce, došli bychom s Kazatelem k závěru, že jenom Bůh, Pán stvoření, který od věků stanovil pořádek dění ve světě, zná smysl života i světa. Ví, proč člověk musí někdy i plakat, proč musí bojovat, proč musí nenávidět. Proč musí ve svém životě potkat i člověka, který nenávidí, proč musí truchlit. Pro člověka to však zůstává tajemstvím.

A protože Bůh svou mocí všechno řídí, s moudrostí přetváří všechno k dobrému, protože v jeho ruce je člověk i celý svět, přichází Kazatel k závěru, že jedinou moudrostí člověka je podrobit se s bázní Božímu zákonu. Kéž se nám to všem povede.

otec Marián

Rozhovor s P. Mariánem Kalinou

P. Marián Kalina přišel do farností Dolní Loučky, Olší a Žďárec v září roku 2007. Po necelých 7 letech nás opouští - z rozhodnutí otce biskupa byl k 1. 8. 2014 ustanoven farářem v nové farnosti – Moravské Nové Vsi. V následujícím rozhovoru se pokusíme na toto období zavzpomínat, zhodnotit, ...

1. Do našich farností jste přišel v září roku 2007. Vzpomenete si ještě, co jste udělal jako první, když jste se dozvěděl místo, kde budete působit?

Pamatuji si to úplně přesně. Z biskupství, od otce generálního vikáře, jsem se vrátil na faru u sv. Jakuba v Brně, kde jsem působil jako kaplan, otevřel si na počítači mapy a do vyhledávání zadal Dolní Loučky, abych věděl, kam jsem byl poslán.

2. Jak na Vás při příchodu „nové“ místo zapůsobilo, utkvělo Vám něco z té doby v paměti?

Určitě mě oslovilo krásné prostředí (příroda, kopečky) a uvědomil jsem si, že jsem tímto místem projížděl již před několika měsíci, když jsem o prázdninách navštívil farníky od sv. Jakuba ve Skryjích.

3. Pokud si dobře vzpomínám, první nedělní mši svatou jste sloužil společně s panem děkanem P. Buchtou. Ve Žďáreckém farním zpravodaji vycházejí zápisy z farní kroniky. V jednom z nich se píše o nástupu nového pana faráře a je zde použit výraz „instalován na faru“. Používá se tento výraz i v současnosti, byl jste i vy „instalován“?

Myslím si, že ne. V současné době je přiléhavější označení „ustanoven“ (kněz je dekretem od biskupa ustanoven do určité farnosti) a následně „uveden“ (nového faráře by měl do farnosti uvést zástupce biskupství nebo jím pověřený kněz, např. děkan), a to nejlépe při nedělní bohoslužbě.

4. Od září 2007 jste byl administrátorem farností, v roce 2010 jste „povýšil“ na faráře. Jaký je v tom vlastně rozdíl?

Dle Kodexu kanonického práva je administrátor dočasný správce farnosti, a i když má de-facto stejná práva a povinnosti jako farář, jeho úřad je více omezen časově. Naproti tomu funkce faráře by měla být trvaleji spojená s jedním místem (minimálně pět let).

Aby mohl být kněz ustanoven jako farář, platí v naší diecézi určité předpisy. Jedním z nich je i složení tzv. trienální zkoušky, kterou kněz může skládat nejdříve po pěti letech po vysvěcení na kněze. Zároveň může být kněz ustanoven jako farář pouze v jedné farnosti, proto jsem i já byl po složení zkoušky ustanoven farářem jen v Dolních Loučkách a ve farnostech Žďárec a Olší jsem zůstal administrátorem.

5. Po necelých 7 letech naše farnosti opouštíte. Pokusme se nyní v krátkosti shrnout toto období. Rekonstrukce, opravy, budování nových objektů – tyto činnosti proběhly ve všech třech farnostech během posledních 7 let. Co se vše podařilo?

Těchto činností bylo opravdu hodně, tak bych snad alespoň připomněl stručný výčet jednotlivých věcí:

Farnost Dolní Loučky:

- *generální rekonstrukce fary a její následné kompletní vybavení nábytkem (kuchyň, kancelář, společenský sál, návštěvní místnost, letní kuchyň, byt faráře a nájemní byt)*
- *výstavba garáží a vybudování nové příjezdové cesty k faře*
- *revitalizace zahrady*
- *rekonstrukce věžních hodin a zvonění*
- *rekonstrukce krovu a střechy farního kostela*
- *nový nábytek v sakristii a nové lavičky a židle v kostele (díky nim přibýlo více než 30 míst k sezení v kostele)*
- *úprava okolí kostela*
- *Horní Loučky – vybavení kaple nábytkem pro ukládání liturgických předmětů*
- *Újezd u Tišnova – kompletní generální rekonstrukce filiálního kostela (odvodnění, fasáda, krov, střecha...)*

Farnost Žďárec:

- *nové střechy nad sakristií a Božím hrobem na farním kostele*
- *výstavba farního sálu (včetně vybavení nábytkem) a úprava jeho okolí*
- *generální rekonstrukce varhan*
- *nové lavice pro ministranty*

Farnost Olší u Tišnova:

- *dokončení odvodnění kostela*
- *nové elektrické topení*
- *instalace odcizených andělů na hlavní oltář ve farním kostele*
- *nový nábytek v sakristii*
- *instalace ochranných mříží na vchody do kostela*

Kromě toho byly všechny tři farní kostely vybaveny ozvučením, novým oblečením pro ministranty a kněze, informačními nástěnkami, kde si mohou lidé přečíst důležité informace týkající se života farnosti, ...

6. Během prací určitě nastávaly „horké chvíle“. Co bylo nejtěžší?

Palčivým problémem bylo získávání finančních prostředků na krytí oprav, a to zvláště proto, že během několika prvních let jsme se ve farnostech postupně dozvídali o milionových dlužích, které se nám všechny podařilo vyrovnat v prvních čtyřech letech. Velikou pomocí pro vyrovnání těchto dluhů byly příjmy získané z prodeje majetků farnosti (stavebních pozemků, které v rámci restitucí vrátila farnosti obec Dolní Loučky).

7. Dá se mezi stavbami najít jedna, která je pro vás nejdůležitější, na kterou jste hrdý?

Fara v Dolních Loučkách. Celková rekonstrukce byla potřebná proto, aby zde ve slušných podmínkách mohl bydlet správce farnosti, aby se zde mohli scházet farníci, schola, ministranti, aby zde mohly být duchovní obnovy, besedy, aby zde byla důstojná farní kancelář s archivem odpovídajícím požadavkům 21. století.

Tato rekonstrukce byla finančně nejnáročnější. Všechny finanční prostředky na ni pocházely ze sbírek, sponzorských darů, dotací a příspěvků od obcí Horní Loučky, Skryje, Kaly, Újezd u Tišnova, Žďárec, Lubné, Tišnovská Nová Ves a Stržitež. Samotná obec Dolní Loučky, kde se fara nachází, na její rekonstrukci nepřispěla (zároveň však připomenu, že obec Dolní Loučky umožnila farnosti navrácením restitučních pozemků získat prostředky, kterými farnost mohla splatit velkou část dluhů po předchozím správci farnosti). Jsem rád a doufám, že toto velké dílo, které jsme společnými silami dokončili, bude sloužit i dalším duchovním a farníkům této farnosti.

8. Třikrát se naše farnosti vydaly na farní pouť do zahraničí – v roce 2009 do Lurd, v roce 2010 do Medžugorje a v roce 2011 na Slovensko. Na kterou z těchto poutí máte nejhezčí vzpomínky?

Je pro mě těžké vybrat jednu z nich, nakolik každá z těchto poutí byla určitým způsobem výjimečná a věřím, že každá z nich přinesla poutníkům bohaté duchovní ovoce.

9. Další, a to docela podstatná změna, se týká života farností. Pro děti jste připravoval výlety během jarních prázdnin, farní tábor, ... Která místa jste navštívili, kolik dětí se zúčastnilo?

Letních farních táborů se za šest let zúčastnilo 112 dětí, kratších výletů (zvláště o vánočních a jarních prázdninách) téměř 250 dalších. Většinou jsme byli ubytováni na farech v: Dolních Loučkách, Kuřimské Nové Vsi, Rychtářově, Znojmě – Příměticích, Měříně, Tvarožné, Bítově a Žilině – Vlčincích.

10. Farní den, farní ples – to jsou další aktivity, které v našich farnostech začaly během vašeho působení. První farní den jste společně s asistentkou Petrou Švancarovou připravoval téměř celý sám, později se připojili i farníci. Jak tyto akce hodnotíte?

Všechno to byly akce, z kterých mám velikou radost, protože pomáhaly ke stmelení farnosti. Upřímně mne potěšil i fakt, že po prvních třech farních dnech, kterým jsem připravoval téměř sám (jenom s pastorační asistentkou a vysokoškoláky z Brna) došlo od 4. farního dne k výrazné změně, kdy se do přípravy farního dne zapojil i velký počet zdejších farníků. Jedno z nejkrásnějších svědectví o životě farnosti, které mi farníci podali, byla příprava 6. farního dne, jak ve farnosti Dolní Loučky, tak i třetího farního dne ve farnosti Žďárec, ale také letošní příprava 1. farního plesu, při kterých si rozdělilo úkoly k realizaci těchto společných akcí téměř 100 farníků. Šesti farních dnů v Dolních Loučkách se zúčastnilo 1490 návštěvníků. Tři farních dnů ve farnosti Žďárec přes 250 farníků. I letošní 1. farní ples byl beznadějně vyprodán a zúčastnilo se jej přes 170 hostů.

11. Dětské mše svaté, setkání nad biblí, setkání ministrantů – to jsou další činnosti, kterým jste se věnoval. Na rozdíl od dříve jmenovaných akcí bohužel nepokračují.

Není to tak docela pravda. Setkání s ministranty se i nadále uskutečňují, ale v jiném duchu. Častokrát ve spojení s jinými akcemi pro děti, ale také samostatně. Tento rok jsme například prožili celodenní setkání všech ministrantů brněnské diecéze s naším otcem biskupem v semináři v Olomouci. Také se uskutečnilo silvestrovské setkání ministrantů ze všech farností na faře v Dolních Loučkách a také byla v těchto dnech ukončena víceletá ministrantská soutěž. Po zavedení zповědních dnů pro farnosti (středa, čtvrtek a pátek) jsem mohl také využívat čas před nedělní mší svatou, kdy jsem již nepovídal, k formování našich ministrantů.

Pravidelné mše svaté pro děti poslední rok nebyly, ale děti byly vždy zvány na mše svaté, které byly připraveny zvláště pro ně, při příležitosti zahájení a ukončení školního roku. Zklamala mne v tomto případě nižší účast dětí.

A setkání nad Bibli také nebyla ukončena. Tento rok jsme dali přednost nabídkе, kterou připravilo Biskupství brněnské pod názvem „Vezmi a čti celou Bibli“. Kromě toho ve farnosti Žďárec společná setkání pokračovala i tento rok, i když ne pod vedením kněze.

12. Zapomněli jsme ještě na něco, co se za posledních 7 let povedlo a stojí za připomenutí?

Měl jsem velikou radost, že byl do kaple v Horních Loučkách umístěn svatostánek, ve kterém se uchovává Eucharistie. Podobně je tomu i ve filiálním kostele v Újezdě u Tišnova. Od té chvíle může Kristus tímto způsobem přebývat i uprostřed těchto obcí.

Také jsem byl moc rád, že vznikl ve farnosti Dolní Loučky sbor, který mi dělá radost a kterému se za jeho krátkou existenci (od prosince 2013) již povedlo vystupovat v televizi (TV NOE) a ukázkou z jeho zkoušky jsme mohli uslyšet i v ČRo.

Ještě bych chtěl vzpomenout na pravidelné návštěvy seniorů a nemocných našich farností, ze kterých jsem měl také radost. Tyto návštěvy jsem zavedl každý měsíc před prvním pátkem. Farníků, které jsem za 7 let takto pravidelně navštěvoval, bylo více než 60.

Pravidelnou a stálou dávku potěšení jsem přijímal každou neděli, když jsem viděl velký počet ministrantů u oltáře, a to hlavně ve farnosti Dolní Loučky a Olší.

13. Je něco, co se naopak nepovedlo?

To je těžká otázka. Myslím, že cíle, které jsem si postupně stanovil, se mi s Boží pomocí a s pomocí farníků povedlo dosáhnout. To však neznamená, že všechno šlo hladce, bez problémů...

14. Farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec jsou Vaším prvním působištěm ve funkci faráře? Co Vám působení zde dalo nebo naopak vzalo?

Dalo mi možnost setkat se s mnoha obětavými a dobrými lidmi, naučil jsem se mnohým věcem, se kterými jsem předtím neměl zkušenost (vedení ekonomické agendy, získávání dotací, sponzorských darů, stavební činnost, stavební dozory, vydávání zpravodajů, vyzkoušel jsem si i práci zahradníka). S mnohými jinými věcmi (přípravy ke svátostem, výuka náboženství, příprava společných akcí...) jsem měl zkušenost již z předchozích období, když jsem byl kaplanem, jáhnem nebo pastoračním asistentem.

Je těžké říct, co mi toto období vzalo. Je to určitě hodně sil i času (první tři roky jsem neměl ani volný den v týdnu ani žádnou dovolenou), ale myslím si, že kdybych byl do stejné situace opět poslán, znovu bych své síly i čas vložil do stejného díla.

15. Ne všechny změny byly ve farnostech přijímány s nadšením. Udělal byste něco jinak?

Vždycky jsem se snažil hledat Boží vůli. Před každou změnou jsem hodně přemýšlel, modlil se a ptal mnoha lidí. Z těchto informací jsem došel k určitým řešením, která i dnes považuji za správná, dokonce mnohokrát již dnes přijímám i plody těchto rozhodnutí.

16. Co Vás v našich farnostech potěšilo?

Všechno dobré a krásné, co jsme mohli spolu - jako jedná velká Boží rodina - prožít, prohloubení duchovního života u mnoha farníků a každé dobré dílo, které jsme společně zbudovali, a které, jak věřím, bude sloužit i nadále.

17. A co naopak zklamalo?

Zklamal mě přístup některých lidí k farnosti, i těch, kteří si říkají, že jsou křesťané. Naproti tomu mě třeba potěšil přístup mnoha těch, kteří do kostela nechodí, a přece mají úctu ke knězi, pomůžou, podpoří a potěší se z každého dobrého díla.

18. Vzpomenete na nějakou vtipnou příhodu, která se Vám zde stala?

Spoustu veselých příhod jsem zažil s panem kostelníkem v Dolních Loučkách, který mě dokázal rozveselit i v těžkých chvílích. Myslím si, že je to jedna z věcí, po kterých mi bude smutno.

19. V paměti mi utkvěl Váš výraz při podávání svatého přijímání na poutní mši svaté ve Skryjích v loňském roce – počet hostií rychle klesal, fronta se zdála nekonečná. Zažil jste i nějaké další „horké chvílky“ při sloužení mše svaté?

Jednou jsem si zapomněl albu na mši svatou do Olší, tak jsem ji musel odsloužit jenom ve stóle. Nebo bylo také velmi těžké zůstat vážný při mši svaté, když jeden z farníků zpíval z celého srdce 5. sloku mešní písně, zatímco ostatní lidé v kostele společně s varhaníkem zpívali teprve 3. sloku. A také mnoho dalších...

20. Nedá mi to, abych se nezeptal na jednu „neřest“ – rychlou jízdu? Máte rád rychlost nebo nějaké adrenalinové činnosti?

Kdybych řekl, že nemám rád rychlost, nebyla by to pravda. Autem se snažím, i když rychle, jezdit vždy bezpečně. Mám najeto přes 400.000 kilometrů a zatím jsem nikdy nezpůsobil žádnou kolizi. A jiné „adrenalinové sporty“? Mám rád všechno, co je spojeno s rychlostí: sjezdové lyžování, cyklo sport...

21. Vzpomínám si, jak jste jednou vyprávěl, že když jste byl v Brně u Jakuba, měl jste pohodlné křeslo, ve kterém se Vám občas podařilo během modlitby usnout. Měl jste i zde nějaké takové místo?

Spíše myslím, že ne. Během kaplanských let bylo více času na odpočinek. Farářské vytižení v těchto farnostech a pracovní tempo byly tak vysoké, že místem odpočinku byla až postel, do které jsem uléhal po modlitbě, častokrát až dlouho po půlnoci...

22. Co byste popřál našim farnostem do budoucna?

Přál bych si, aby se vám dařilo ještě více než doposud, aby vše dobré, co bylo ve farnostech „nastartováno“ pokračovalo dál. Aby nový pan farář našel podporu u vás - svých farníků, abyste dokázali stát jeden při druhém a vzájemně si pomáhali...

A mám ještě jedno zvláštní přání, aby vzájemná spolupráce farnosti Dolní Loučky s obcí Dolní Loučky byla taková, jakou jsem ji 7 let prožíval s obcemi:

Olší, Moravecké Pavlovice, Litava, Bor, Kaly, Zahrada, Jilmoví, Skryje, Horní Loučky, Újezd u Tišnova, Rojetín, Lubné, Tišnovská Nová Ves, Vratislávka a Žďárec. Ve všech těchto obcích byli představitelé, kteří měli úctu k člověku – ke knězi, a snažili se vždy pomoci dobrému dílu. Vztahy těchto obcí k farnostem byly, myslím si, nadstandardní, a právem jim za to patří poděkování.

Děkuji Vám za rozhovor a přeji, aby se Vám v novém působišti dařilo.

R. Mašek

Dopis otci biskupovi

Na závěr kněžského působení otce Mariána ve farnostech Dolní Loučky, Olší u Tišnova a Žďárec jsme tento týden zaslali otci biskupu Vojtěchovi do Brna dopis, ve kterém mu společně děkujeme za otce Mariána. Pod tento dopis se podepsalo celkem 190 farníků. I tento vysoký počet ukazuje, že otec Marián dokázal svým lidským přístupem, obětavostí i pracovitostí oslovit mnohé. Zde uvádíme jeho plné znění:

Vaše excelence, vážený otče biskupe,

přijměte srdečný pozdrav od farníků z Dolních Louček, Olší u Tišnova a ze Žďárce. S hlubokou lítostí jsme přijali zprávu o odchodu našeho pana faráře, otce Mariána Kaliny, člověka upřímného, svědomitého, obětavého, pracovitého, člověka se srdcem plným dobroty, lásky, porozumění a pochopení pro každého z nás. Za téměř sedmileté působení se náš pan farář zasloužil o bohatý hmotný rozkvět, bohatou duchovní i pastorační činnost ve všech farnostech.

Otec Marián kolem sebe rozdává radost a lásku, umí dávat z darů získaných od Boha. Otevírá a naplňuje naše srdce krásou Božího slova, stále více nás přibližuje ke světlu Boží lásky. Je nám velkou oporou a v jeho blízkosti se cítíme bezpečně, a tak jistě chápete, otče biskupe, že loučit se s ním nebude snadné.

Zároveň si však uvědomujeme, že lidská zloba má někdy hluboké kořeny a právě díky několika málo jedincům v obci Dolní Loučky si otec Marián

prožil chvíle nepochopení, nelásky, bolesti, starostí i těžkostí. Statečně však vzal na svá ramena kříž a vydal se na nelehkou cestu, aby vybojoval pro tuto farnost jen to nejlepší, i když věděl, že ho to bude stát spoustu úsilí a námahy, ale ve svém boji obstál opravdu výborně. Rovněž ve farnostech Olší u Tišnova a Žďárec dokázal otec Marián bojovat za pravdu, pro dobro všech. Je nám velkým vzorem a příkladem ve víře i skutcích.

Vždycky ho však na jeho nelehké cestě života vedla pevná víra a láska k dobrému Bohu. Velikou nadějí a svůj život vkládal do rukou Panny Marie, jeho patronky. Právem mu patří náš obdiv a uznání a upřímné poděkování. Díky Bohu za takové kněze, kteří jsou opravdovým požehnáním a pokladem pro farnosti. A Vám, otče biskupe, děkujeme, že jste poslal otce Mariána šířit Boží slovo právě do našich farností. I nadále ho budeme provázet svými modlitbami, i nadále zůstane naším panem farářem, i když odchází na nové působiště.

Přejeme mu, aby cítil vroucí modlitby, úctu, lásku a podporu těch, kteří mu budou svěřeni, ale i nás, aby mohl pokračovat v dobrém díle, které započal. Svou práci totiž vykonává s nesmírnou láskou, ale hlavně srdcem.

Zároveň Vám děkujeme, otče biskupe, za nového duchovního správce, protože si uvědomujeme, že kněžství je v současné době velký nedostatek. Jsme Vám vděční, že naše farnosti nezůstanou bez pastýře a modlíme se za nová kněžská povolání. Slibujeme Vám, že nového nástupce přijmeme s opravdovou láskou, že ho budeme provázet svými modlitbami, aby cítil naši podporu a mohli jsme tak společně pokračovat v budování dobře započatého díla.

Otče biskupe, moc prosíme o modlitbu za otce Mariána i za nového duchovního správce našich farností, otce Pavla, a také za nás a za vedoucí představitele našich obcí. I my Vás provázíme svými modlitbami a vyprošujeme hojnost Božího požehnání, ochranu Panny Marie a dar zdraví ve Vaší náročné práci pro církev. Upřímně Pán Bůh zaplat' za Vaši službu. Farníci z farností otce Mariána.

Dne 3. 8. 2014

Předání farností

Součástí stěhování kněží je i „předávka“ farností. Jsem rád, že můžu novému panu faráři předat všechny tři farnosti bez jakýchkoliv dluhů. Že není potřebné urgentně řešit nějaký vážný problém, nějakou vážnou opravu nebo rekonstrukci kterékoliv nemovitosti ve vlastnictví farnosti.

Před sedmi lety jsem převzal farnost Dolní Loučky, Olší i Žďárec s milionovými dluhy, dnes je předávám novému správci následovně:

Farnost Dolní Loučky:

- bez dluhů
- uhrazena celá část rekonstrukce střechy farního kostela
- hmotné prostředky farnosti: 7.107,- Kč
- částka 100.000,- Kč na účtu farnosti jako dotace JMK na střechu farního kostela (zbývá dodělat už jenom nad sakristii a vstupním objektem kostela)
- celkem tedy hmotné prostředky farnosti: 107.107,- Kč
- dalších 70.000,- Kč má farnost jako pohledávku u farnosti Moravská Nová Ves (viz slovo dále)

Farnost Olší u Tišnova:

- bez dluhů
- hmotné prostředky farnosti: 81.182,- Kč
- z toho 48.100,- Kč je naspořeno do havarijního fondu

Farnost Žďárec:

- bez dluhů
- hmotné prostředky farnosti: 74.208,- Kč
- z toho 46.850,- Kč je naspořeno do havarijního fondu

No a protože nový správce farnosti – otec Pavel Křivý - mě požádal, abych mu faru připravil takovým způsobem, že vyklidím veškerý nábytek z kněžského bytu, po domluvě se zástupci Biskupství brněnského jsem s touto variantou souhlasil. V rámci spravedlnosti jsem však sám navrhl toto řešení: Protože nábytek do kněžského bytu na faře v Dolních Loučkách byl pořízen z farních peněz (sponzorských darů, sbírek...), bylo by nespravedlivé, abych

si jej odvezl do nové fary (kterou mimochodem budu muset také vybavit nábytkem). Souhlasím tedy s možností přesunu tohoto nábytku na faru v Moravské Nové Vsi, ale se závazkem, že dle finančních možností farnosti Moravská Nová Ves (nejlépe do konce roku 2014) bude učiněna finanční kompenzace. Jednoduše řečeno, farnosti Dolní Loučky pošlu na účet částku 70.000,- Kč, která je dle standardních výpočtů hodnotou stěhovaného nábytku ke dni předávky.

otec Marián

Jan Pavel II.

V Neděli Božího milosrdenství 27. 4. 2014 na Svatopetrském náměstí ve Vatikánu proběhlo svatořečení papežů Jana XXIII. a Jana Pavla II.. V minulém čísle farního zpravodaje jsme se věnovali životu Jana XXIII.. V následujících odstavcích se budeme věnovat životu a dílu druhého ze svatořečených papežů Janu Pavlu II..

Papež Jan Pavel II., vlastním jménem Karol Wojtyła, se narodil 18. 5. 1920 ve Wadowicích, vzdálených asi 50 km od Krakova, jako nejmladší ze tří dětí v rodině Karola a Emílie Wojtylových. Po dvou dnech byl pokřtěn jako Karol Józef. Sestra zemřela ještě v dětství, ve věku necelých devíti let mu pak zemřela matka. 25. 5. 1929 přistoupil k prvnímu svatému přijímání.

Jeho starší bratr Edmund se stal lékařem. V nemocnici, kde pracoval, se od pacientů nakazil spálou a zemřel na ni v roce 1932.

Na začátku května 1938 přijal svátost biřmování, následně odmaturoval a téhož roku v srpnu se i s otcem přestěhovali do Krakova. Otec Karol byl kapitánem ve výslužbě u 12. pluku polské armády a jako úředník měl na starost nebojové složky armády. Jeho zbožnost se přenesla také na syna.

V červnu 1939 složil zkoušky prvního ročníku vysoké školy, které mu umožňovaly pokračovat ve studiu polské filologie, a následující měsíc nastoupil povinnou vojenskou službu u Akademické legie. Měsíc září znamenal v Polsku oficiální počátek druhé světové války, kdy Němci překročili hranice. Karol nejdříve začal pracovat jako poslíček v jedné restauraci a ve volném čase se věnoval knihám. Od podzimu 1940 začal pracovat u důlních vozíků v zakrzóvském kamenolomu chemické továrny Solvay. Jeho nízký plat byl jejich jediným příjmem, neboť nacisté jeho otci vzali důchod. V říjnu 1941 byl převelen do chemičky v Borku Fałęckém a po

noční směně se v Podgórze stavoval na ranní mši svatou. Ta byla podle jeho slov posilou k přežití okupačních let. V tovární čističce vod se dostal ke spisu sv. Ludvíka Grigniona de Montfort, který ukazoval, že oddanost Panně Marii je zároveň nejlepší cestou bezvýhradného plnění Boží vůle.

Jeho otec zemřel 18. 2. 1941. Asi po roce v něm začalo dozrávat přesvědčení, že je volán ke kněžství a na podzim 1942 požádal na arcibiskupství, aby byl přijat za kandidáta. Z rozhodnutí arcibiskupa se stal jedním z prvních desíti seminaristů, kteří se připravovali na kněžství za neobvyklých podmínek - v ilegalitě. Docházel dál do zaměstnání, tajně studoval a občas docházel k profesorům na přezkoušení. Do té doby hrál s Rapsodickým divadlem, kde se ho někteří přátelé snažili od jeho rozhodnutí pro kněžství odvrátit, zdůrazňující především význam polské kultury.

24. 2. 1944 při návratu z dvojité směny domů byl sražen německým nákladákem. S otřesem mozku se probral k vědomí až v nemocnici, s obvázanou hlavou a rukou v sádře. Při dvoutýdenním zotavování uvažoval o zásadách Boží Prozřetelnosti a přežití nehody spojoval s potvrzením volání ke kněžství.

Když v srpnu začalo gestapo dělat rozsáhlý zátah na aktivní muže, arcibiskup Adam Š. Sapieh povolal své seminaristy do úkrytu svého sídla, kde je v případě potřeby byl připraven vydávat za své sekretáře.

Hned po válce v Polsku vystřídaly nacisty otěže komunismu. Na podzim roku 1945 se Karol dostal do posledního ročníku teologie a Prof. Ignác Rózycki si všiml, že tento nejlepší žák připisuje na horní okraj každé práce slova "*Ježíši skrze Marii*" nebo "*Ježíši, Marii, Josefovi.*"

13. 10. 1946 jej kardinál Adam Š. Sapieha vysvětil na podjáhna, 20. 10. na jáhna a 1. 11. 1946 přijal v kapli soukromé arcibiskupské rezidence kněžské svěcení. Primiční mše (byly tři, neboť je sloužil 2. 11., tedy v den Všech věrných zemřelých) sloužil v krakovské katedrále na Wawelu, tu první v kryptě sv. Leonarda.

Po 14 dnech již cestoval vlakem přes Paříž do Říma, kam ho poslal arcibiskup, aby na papežském Athenaeu sv. Tomáše Akvinského pokračoval ve studiu teologie a dosáhl doktorátu. To dokončil zkouškami v červnu roku 1948, k titulu mu chybělo vydání své práce knižně, což si z finančních důvodů nemohl dovolit. Titul doktora získal až 26. 12. 1948 na Jagelonské univerzitě v Polsku. Předtím, v době žní, nastoupil jako kaplan do malé vesnice Niegowice. Jak se naučil od sv. Jana Vianneye, na hranici farnosti poklekl

a políbil zem. Toto gesto úcty si osvojil a dělal i později, při návštěvě různých zemí jako papež.

V březnu 1949 byl povolán za kaplana do farnosti sv. Floriána v Krakově.

Po smrti krakovského světícího biskupa Stanislaw Rosponda byl 4. 7. 1958 jmenován na jeho místo. Biskupské svěcení přijal Karol Wojtyla 28. 9. téhož roku. Ve svých 38 letech byl nejmladším biskupem Polska vůbec. Zvolil si nižší mitru než bylo obvyklé a heslo "Totus, Tuus!" ("Celý Tvůj!") 16. 6 1962 byl zvolen kapitulním vikářem.

V roce 1962 umírá krakovský arcibiskup Eugeniusz Baziak a vyvstává otázka, kdo bude jeho nástupcem ve druhém nejdůležitějším polském biskupském sídle. 18. 1. 1964 jmenoval papež Pavel VI. arcibiskupem krakovské metropole právě Karola Wojtylu, ačkoli byl poměrně mladý - stal se nejmladším polským arcibiskupem. Zároveň jej papež Pavel VI. jmenoval poradcem Papežské rady pro záležitosti laiků. Ve 47 letech, 26. 6. 1967, přijal v Sixtinské kapli od téhož papeže kardinálský klobouk.

Po smrti papeže Jana Pavla I. byl 16. 10. 1978 ve svých 58 letech zvolen 264. nástupcem apoštola Petra a přijal jméno Jan Pavel II.. Od roku 1523 byl prvním papežem neitalské národnosti. Jeho povolání na Petrův stolec mu prý předpověděl otec Pio již v roce 1947. Už v programovém projevu se Jan Pavel II. hlásil k závěrům II. vatikánského koncilu. Slavnostní inaugurace se konala 22. 10. 1978. V ten den se obrátil na mladé lidi slovy: "*Vy jste naděje církve a světa. Vy jste moje naděje*". V listopadu při větším setkání s nimi dodal: "*Řekněte každému, že papež klade důraz na mladé.*"

S velkým úsilím se snažil o to, aby Kristovu láskyplnou péči jeho prostřednictvím pocítily všechny církve a všichni lidé. Od začátku svého pontifikátu věnoval velkou pozornost pastoračním cestám, kterých vykonal 104 do zahraničí, 146 po Itálii a 748 po římské diecézi. Jako římský biskup navštívil 317 z celkem 332 existujících farností města Řím. Na cestách mimo Itálii urazil 1,25 milionu kilometrů a navštívil 129 zemí. Doprovázel ho věrný sekretář z rodného Polska P. Stanisław Dziwisz, který později svědčil o jeho mimořádném úsilí o jednotu.

Na první pastorační cestu do zahraničí se vydal v březnu 1979 do Mexika, Dominikánské republiky a na Bahamy. V roce 1986 byl asi na nejdelší cestě, během 13 dní navštívil Bangladéš, Singapur, Fidži, Nový Zéland, Austrálii. Naši českou zem navštívil 3x, poprvé v dubnu 1990, pak v květnu 1995, kdy v Olomouci svatořečil Zdislavu z Lemberka a Jana Sarkandra. Naposledy

v dubnu 1997 při příležitosti 1000. výročí smrti svatého Vojtěcha. Poslední 104. cestou byla dvoudenní návštěva Lurd v srpnu 2004. Při svých cestách pronesl přes 2.400 homilií, kterých se účastnil vždy mimořádný počet věřících, na Filipínách v Manile roku 1995 byly odhadem až 4 miliony lidí.

Při setkání s lidmi byl velmi bezprostřední, plný laskavosti, ať šlo o malé děti, které bral do náruče, nebo ty, od nichž se mnozí odvracejí. Při návštěvě domu umírajících v Kalkatě 3. 2. 1986 nerozpakoval se obejmout jednotlivé trpící muže, z nichž tři byli malomocní.

Věděl, že k aktivnímu životu patří i rekreace, kterou si čas od času dopřál a např. jako milovník hor v červenci 1984 lyžoval na Adamellu v Tridentu.

Celý papežův život byl obrazem Kristovy lásky a vyplnila se na něm i jeho slova "Když pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás" (Jan 15,20).

V roce 1981 došlo k prvnímu pokusu o atentát na Jana Pavla II., kdy na něj 13. 5. 1981 střelil turecký terorista Mehmet Ali Agca, když po 17. hodině v otevřeném papa-mobilu projížděl desetitisícovým davem po náměstí sv. Petra. Následovala 5 hodinová operace na jeho záchranu. On sám věděl, že za svou záchranu vděčí Panně Marii, která odchýlila dráhu kulky, takže o milimetr minula aortu v jeho těle. Rychlý a úspěšný operativní zákrok pak byl možný tím, že Jan Pavel II. se podle svého zvyku ve středu postil o kousku chleba a vodě. Operováno muselo být i tlusté střevo a část střeva odstraněna. Papež atentátníkovi odpustil již v sanitce a pak v nemocnici, kdy za něj pronesl modlitbu. Později své odpuštění potvrdil písemně a po dvou letech Ali Agcu navštívil ve vězení a v soukromém rozhovoru s ním hovořil jako s bratrem 20 minut.

Ke druhému pokusu o atentát došlo 12. 5. 1982, kdy se ho v Portugalsku Juan M. Fernández y Krohn pokusil bodnout bajonetem, byl ale včas zastaven bezpečnostními strážemi. Jan Pavel II. tehdy konal děkovnou pouť do Fatimy a na Mariin oltář donesl kulku z blízkosti svého srdce, která byla vsazena do zlaté koruny fatimské Panny Marie.

Láska k mládeži, k níž měl tento papež vždy vřelý vztah, ho vedla k vyhlášení Světových dnů mládeže, při nichž se setkával s mladými lidmi všech národů ve velkém počtu. První SDM se uskutečnil v Římě v roce 1985 a v dalších letech na světové úrovni v různých místech světa ještě osmkrát.

Podle slov kardinála Ruini z něj modlitba činila svobodného člověka také ve vztahu k druhým. Jak uvedl, papež "byl připraven naslouchat i přijmout

kritiku, rád spolupracoval a respektoval svobodu svých spolupracovníků, ale pak dokázal být autonomní ve svých definitivních rozhodnutích."

Vedle 14 encyklik, 13 apoštolských exhortací, 11 apoštolských ustanovení a 45 apoštolských dopisů napsal také 5 knih, z nichž je nejznámější první z roku 1994 "*Překročit práh naděje.*"

Zaměřil se na příklady svatosti jako pobídky pro lidi této doby a blahořečil 1.338 světců a 482 jich kanonizoval.

Dokázal být velkým příkladem sebeobětování a zhodnocení vlastního utrpení. Tím nebyly pouze následky po atentátu, ale i všechna ostatní. V roce 1992 mu byl odstraněn nezhoubný nádor ve střevě, další rok utrpěl zlomeninu pravého žebra i kůstky v rameni, pro které dostal sádru a po pádu v koupelně v roce 1994 se podrobil operaci kyčle. Od roku 1996 trpěl Parkinsonovou chorobou, která se stále více zhoršovala, a v roce 2002 se přidal zánět levého kolenního kloubu. Také měl neustálý třes v levé paži, který byl označován za důsledek atentátu či za nervosvalové postižení.

V únoru 2005 Jan Pavel II. nastoupil do nemocnice se zánětem hrtanu po chřipce. Asi po měsíci se zhoršily potíže s dýcháním a byla potřebná tracheotomie.

Zemřel s pověstí svatosti v předvečer svátku Božího milosrdenství 2. 4. 2005 ve 21.37 hodin, po více jak 26 letech svého pontifikátu, za modliteb velkého množství mladých, přítomných na svatopetrském náměstí. Pohřební mše svatá na náměstí sv. Petra a následné uložení do krypty vatikánské baziliky se uskutečnily 8. 4. 2005.

K blahořečení 1. 5. 2011 přispělo zázračné uzdravení, k němuž došlo na přímluvu zemřelého Jana Pavla II. u francouzské řeholní sestry Marie-Simone-Pierre, která trpěla pokročilým stádiem Parkinsonovy choroby.

V neděli 27. 4. 2014 byl papež Jan Pavel II. společně s papežem Janem XXIII. svatořečen papežem Františkem při kanonizační mši svaté konané na Svatopetrském náměstí ve Vatikánu.

Momenty dojetí doprovázely vyprávění o Janu XXIII. a Janu Pavlu II. Ve vatikánském tiskovém středisku vystoupily ženy, které zakusily zázrak na přímluvu některého z papežů kanonizovaných tuto neděli: sestra Adele Labiancová z kongregace Dcer Lásky, která pomáhala roku 1966 své spolusestře Caterině Capitaniové, uzdravené na přímluvu papeže Jana XXIII.,

a kostaričanka Floribeth Mora Diazová, uzdravená na přímluvu prvního slovanského papeže, Jana Pavla II..

„Vstaň a neboj se!“

Zázračně uzdravena byla také Floribeth Mora Diazová žijící v San José na Kostarice. Vdanou ženu se čtyřmi dětmi propustili 8. dubna 2011 lékaři z nemocnice s tím, že nedokáží vyléčit výduť na jejím mozku, a předvíдали jí měsíc života.

„Prosila jsem o pomoc Jana Pavla II.,“ popisuje událost Mora Diazová. „Stále jsem říkala: Jene Pavle II., ty, který jsi tak blízko Bohu, řekni Pánu, že nechci zemřít! Měla jsem strach zemřít, protože zde byly mé děti... Řekni prosím, že jestli zemřu, kdo se o ně postará? Byli pro mě moc důležití!“

Její prosba byla vyslyšena v den blahorečení Jana Pavla II.. Floribeth Mora Diazová vzpomíná na tyto chvíle takto: „Probudila jsem se v ono ráno – v Kostarice byly dvě hodiny ráno – zapnula jsem televizi, kde zrovna přenášeli blahorečení. Vzpomínám si, že jsem viděla papeže Benedikta, jak nesl relikvii... Pak jsem znovu usnula. V osm ráno jsem se probudila a slyšela hlas, který mi říkal: Vstaň! A znovu mi opakoval: Vstaň! Byla jsem velmi překvapená, ohlédla jsem se kolem sebe a řekla jsem si: Můj Bože, nejsem zde sama! A nadále jsem slyšela ten hlas, který mi říkal: Vstaň! A opakoval mi: Vstaň! Neboj se! Ihned mi oči sklouzly na časopis nad televizí, který vyšel u příležitosti blahorečení. Byl tam Jan Pavel II. se zvednutýma rukama, jakoby to byl obraz... A jeho ruce byly pozvednuté, jako by mi říkal, abych vstala. Odpověděla jsem: Ano, Pane! A od toho dne stojím na nohou! Pán mi v ten den odňal strach, odňal ode mě agónii a daroval mi pokoj, pokoj, který mi dal jistotu, že jsem zdravá!“

Zdroj: www.catholica.cz
tisk.cirkev.cz

www.panovnici.cz/jan-pavel-II
www.katolik.cz

Zpracoval R. Mašek

Co jsme prožili

Tradiční pouť ve Skryjích

V sobotu 5. 7. 2014 proběhla tradiční pouť ve Skryjích. Na slavnostní bohoslužbě s našim panem farářem se u kapličky sv. Cyrila a Metoděje sešlo více než 200 věřících, rodáků i přátel Skryjí. Po mši svaté proběhlo žehnání opravené kapličky, zazněla také vzpomínka na občany obce Skryje, kteří padli během 1. světové války.

Za všechny obyvatele obce Skryje se pak paní starostka MUDr. Jana Jeřábková rozloučila s otcem Mariánem Kalinou, který v srpnu odchází z naší farnosti a nově bude působit v Moravské Nové Vsi. Malebnou obec Skryje mu bude připomínat obraz obce, který paní starostka otci Mariánovi předala.

Poutní mše svatá ve Skryjích

Pro všechny bylo připraveno pohoštění v Pensionu a hospůdce pod kapličkou i v areálu hasičů. Každý měl možnost posedět, popíjet, popovídat si s přáteli nebo prohlédnout prostory Chráněného bydlení ve Skryjích.

6. Farní tábor 2014

V druhé polovině července jsme se i letos vydali s dětmi na letní tábor a to již šestý v pořadí. Na faře v Měříně nás srdečně přivítal P. Josef Havelka, místní pan farář. Byli jsme ubytováni v nově zrekonstruované faře. Využívali jsme velký farní sál, kde jsme se scházeli k jídlu, modlitbě, hráli hry

a probíhal zde i večerní program. V prvním patře jsme měli možnost přespávat. Celkem se tábora zúčastnilo 25 účastníků: dětí a vedoucích. O naše bříška se starala usměvavá paní kuchařka z Dolních Louček. Potěšilo nás i to, že během pobytu v Měříně nás navštívilo a strávilo s námi několik dní 7 farníků - mládežníků z Dolních Louček a Žďárce. S dětmi jsme navštívili aquapark a zoo v Jihlavě. Čekal nás i celodenní výlet do Šiklova mlýna, kde byl i letos velmi pěkný program. Snažili jsme se děti vést k pravidelné modlitbě - děti Pánu Bohu mohly poděkovat nebo ho o něco poprosit. Při mších svatých jsme vždy zazpívali nějakou písničku s kytarou a houslemi. Potěšila nás vždy upřímná radost místních farníků a kněží, kterou jsme jim udělali svým zpěvem.

Účastníci tábora v batikovaných tričkách, která si sami vyrobili

Děti mezi sebou soutěžily ve skupinkách, vyráběly si batikovaná trička, absolvovaly i stezku odvahy, dělaly si navzájem „anděly“... Na závěr tábora byly všechny děti odměněny podle toho, co se jim na táboře nejvíce podařilo. Děkujeme všem, kteří se podíleli na přípravě a organizaci tábora.

P. Švancarová

Pouť na Litavě

V sobotu 26. 7. 2014 se uskutečnila 2. pouť ke svaté Anně, které je zasvěcena kaplička na Litavě. I letos bylo všechno slavnostně připraveno, sešlo se hodně věřících, se kterými jsme společně prožili nejenom slavnostní mši svatou ale i následné společné posezení do pozdních večerních hodin. Upřímné poděkování patří všem, kdo pomáhali s přípravou slavnosti.

Jak vznikají poplašné zprávy aneb jak František objednal pizzu pro Benedikta...

